

Sygn. akt IV CSK 675/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie dłużnika A. G.

przy uczestnictwie wierzycieli G. Spółki Akcyjnej w W., [...] Funduszu P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. , [...] Bank [...]

Spółki Akcyjnej w W., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w T. Inspektoratu w A., P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P., E. Spółki Akcyjnej w G., Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w A., P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

oraz Syndyka masy upadłości J. C.

w przedmiocie wniosku upadłego o umorzenie zobowiązań,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej dłużnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt VI Gz 210/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
oraz nie obciąża dłużnika kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania - nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa, takim zaś zagadnieniem niewątpliwie nie jest wskazana w skardze kasacyjnej kwestia wykładni art. 373, 377 i 369 ust. 1 pkt 1 Prawa upadłościowego i naprawczego. Jak trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną przepisy te były już wykładane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia z dnia 17 stycznia 2007 r., II CSK 330/06, z dnia 7 lutego 2008 r., V CSK 424/07, z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 423/08, z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CSK 463/11, z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CSK 385/13, z dnia 28 stycznia 2015 r., II CSK 237/14, uchwały z dnia 14 września 2005 r.,

III CZP 58/05, z dnia 9 kwietnia 2010 r., III CZP 14/10, z dnia 20 maja 2011 r., III CZP 23/11).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.